ТАВĂЛ ИРТСЕН

Вăйлă çиçĕм çиçрĕ, аслати кĕрлерĕ,
Кĕмсĕртетсе анчĕ авалхи пашне.
Юнлă çумăр çурĕ, çĕршыва лӳшкетрĕ,
Аçа чулĕ çапрĕ — чикрĕ вут ăшне.

Мăшкăллăх, чуралăх çунчĕ те кĕлленчĕ,
Хĕрхенӳсĕр пулчĕ тимлĕ Вут Ама.
Çитмĕл çичĕ халăх ирĕкпе киленчĕ,
Харăссăн пикенчĕ ăна мухтама.

Вырăсĕ, чăвашĕ, çармăсĕ, тутарĕ —
Пурте ак юрлаççĕ паттăр юррине:
«Çăлакан пĕрех вăл — çулăм çеç хăтарĕ,
Çулăм çеç çунтарĕ пусмăр хуррине.

Йĕплĕ хулă пуçлă ĕмĕтри Христусĕ
Пире улталарĕ, çук вăл тĕнчере!
Пупĕ те, мулли те — харам пырăн тусĕ —
Тамăкпа хăрăтрĕ «çылăхлă» çĕре.

Анчах хăруш мар вăл, пĕртте шикленместпĕр,
Иртнĕ хĕн-асап та пирĕн — тамăках.
Ырлăх тивлетне те пĕлĕтрен кĕтместпĕр,
Çĕр çинчех тăватпăр ĕмĕрлĕх çăтмах!»

1925, Шупашкар.

ПОСЛЕ НЕНАСТЬЯ

Отсверкали молнии, отгремели громы,
С грохотом обрушилась башня, одряхлев.
Омывая родину кровью, дождь бездомный
Лил; разряд вдруг высек огненный посев.

В том огне сгорели и обман, и рабство,
Наплясалась досыта гневная Ама *.
Сразу сто народов равенство и братство
Обрели, навеки рухнула тюрьма.

Русские, чуваши, мари и татары —
Богатырским голосом песню завели:
«Есть один спаситель — он горит недаром,
Лишь огонь осилит нечисть всей земли.

В этом бренном мире не ищите бога,
Обманул нас, «грешных», праведный Христос!
Зря попы с муллами увещали строго,
Разве ад страшнее отсверкавших гроз.

Не боимся ада после ливней крови,
Наша жизнь былая — вот где сущий ад.
Что нам рай на небе, нам трудиться внове,
Превратим всю землю разом в райский сад!»

* Ама (мифол.) — праматерь всего сущего.